

heel wat herderlijke aanmaningen, om de kudde tamelijk bij elkaar te houden en fatsoenlijk voor den dag te komen op de drie uitvoeringen, die wij elk jaar geven en die voor het orkest gewoonlijk bestaan uit een Symphonie en een paar ouvertures of andere kleinere nummers.'

Justus Schreuder geeft tenslotte als zijn mening dat Symphonia als 'oude eerbiedwaardige instelling' niet zal behoeven te wanhopen aan haar bestaan en bloei zolang er in Rotterdam nog een kern zal zijn van werkelijke muziek-'liefhebbers'.

Had hij het Symphonia van vandaag kunnen zien, dan had hij wellicht dezelfde zorgen gehad. En hij zou zeer waarschijnlijk de huidige dirigent Henk Briër dezelfde lof hebben toegezwaaid als hij in dat programma van het jubileumconcert in 1918 (met harpiste Rosa Spier als één van de drie solisten) Georg Rijken ten deel liet vallen:

'... onzen tegenwoordigen leider, Georg Rijken, wien het wel degelijk gelukt is, door zijn opgewektheid en geduld, de zware, stugge materie van een bataljon min of meer geoefende recruten, (waaruit een dilettanten-orkest altijd moet bestaan) te kneden en te bewerken, tot er een tamelijk slagvaardig corps uit groeide.'

Tot dat 'bataljon recruten' behoorde toen ene W. Jansse, die in 1917, op zijn 18de verjaardag, door zijn vioolleraar werd verrast met de mededeling dat hij mocht voorspelen voor Georg Rijken. Ergens tussen de tweede violen speelde hij dit jubileumconcert mee. (Zoals ook dr. J.H.E. de Vries, de latere voorzitter en mevrouw De Vries-Olivier. Zij hebben daarna vele jaren samen een lessenaar bij de eerste violen bezet.) Het moet voor Wim Jansse een inspirerend moment zijn geweest toen aan het slot van dit jubileumconcert in 1918 de geschiedenis van Symphonia in berijmde vorm opklonk, met als slotregel 'Allegro con fuoco! Vooruit met nieuwen moed!'. Hij immers zou het zijn, die zijn orkestleden later telkenjare nieuwe moed zou inspreken met een verslag op rijm van het afgelopen jaar.

Terug echter naar de periode Georg Rijken, die veertig jaar van de geschiedenis van Symphonia omvat. Veertig jaar, waarin hij slechts éénmaal door ziekte verstek moest laten gaan. Zijn jubileumconcert op 9 december 1935 met onder meer Mozart's Pianoconcert in A en het concours-succesnummer: Mendelssohn's Ouverture Athalia, werd nog slechts gevolgd door zijn afscheidsconcert op 27 april 1936.

Met de komst van Toon Verhey veranderde vrijwel onmiddellijk de programma-opbouw: er werden meer grote werken uitgevoerd en